

съгласно прѣданието, „новиятъ Сливенъ се заправя отъ жители изъ близкия нему старъ Сливенъ“, а тоя „старъ Сливенъ“ е лежалъ върху сръднєвѣковнитѣ основи на днешното Ново Село, които се подновяватъ тепърва.

Първитѣ зидове и градежъ на централния (новъ) Сливенъ.

Ако попитаме днесъ стопани на стари кжщи въ новия Сливенъ (централния, Клуцохора и Кумлука), като отъ кога приблизително датиратъ основитѣ на тѣхнитѣ кжщи, тѣ ще ни отговорятъ, че много прѣди „първото Московско“ (1829 г.) или пъкъ „голѣмото чумово“ (1812 год.), тия кжщи сж били строени отъ дървенъ материалъ, сѣченъ на самото мѣсто. Днесъ нѣма нито една стара кжща, която да е била строена по тоя начинъ, защото прѣди всичко, горното общо твърдение за всички тия квартали ни отнася въ врѣме доволно назадъ, още въ първитѣ години на робството, отъ което тѣй останалитѣ кжщи сж прѣживявали сума поколения и стопани, а което е по-важно, като дървени не е мислимо да уцѣлѣятъ днесъ слѣдъ 4-5 вѣка. Още отъ тукъ се види, че днешнитѣ квартали: централниятъ Сливенъ, Клуцохора и Кумлука сж заправяни върху незаселено мѣсто, а което е по-важно, върху мѣсто, дѣто не сж личели никакви слѣди отъ прѣдишно по-старо заселище. То не е било поле, а обрасло съ гжста, буйна гора. Изразътъ въ житието на Романа и въ труда на Паисия: Сливенска гора, дѣто прѣбивавали Романъ и патриархътъ Теодосий въ единъ отъ нейнитѣ мѣнастири, не е случаенъ и не значи само „Сливенски планини, Балканъ“. Дѣйствително, понятието гора въ заваренитѣ славяни отъ прабългаритѣ е означавало планина, както днесъ у руситѣ, и както се види особно отъ термина Загора, за областъта между Сливенъ и Бургашкия заливъ, дѣто гора значи планина, балканъ, въ случая, Източния—отъ Демиръ-Капия до Емине. Днесъ, обаче, това схващане е изчезло и ние подъ думата гора разбираме лѣсъ. Такова ще е било и сръднєвѣковното схващане на понятието гора у българитѣ. Данни въ смисълъ, че мѣстото на днешния Сливенъ, безъ квартала Ново-Село, е било гора ще се изредятъ въ цѣлия този